

Česká herpetologická společnost (ČHS) je od začátku 90. let 20. stol. nástupnickou organizací předchozí Herpetologické sekce Československé společnosti zoologické. Jednou z forem činnosti původní sekce i současné společnosti je pořádání výročních konferencí. V polovině 90. let byla tato tradice z různých důvodů přerušena, ale v r. 2000 byla obnovena v Lanžhotě celkově už 15. konferencí. Od té doby se daří pořádat tato setkání opět každoročně. Ve dnech 30. dubna až 2. května 2004 se uskutečnila 19. konference ČHS v Deštné v Orlických horách.

ČHS sdružuje profesionální herpetology i neprofesionální zájemce o herpetologii a batrachologii, tedy výzkum plazů a obojživelníků i jejich ochranu. V současnosti má téměř 100 členů. Konference v Deštné se zúčastnilo 26 lidí, členů, nových zájemců o členství i hostů. Dostali početní byli univerzitní studenti, a to i mezi přednášejícími. Tento trend je možné sledovat už po několik uplynulých konferencí v poslední době. Postupně se mezi přednášejícími zvyšuje procento studentů a mladých vědeckých pracovníků. V letošním roce dokonce výrazně převažovali.

První den setkání se konala členská schůze ČHS, v další dny zazněla řada odborných přednášek i jiných sdělení. Téma byla různá, např.: Mění samice čolků teplotní preference během rozmnožování? Distribuce a genetické interakce čolků skupiny *Triturus cristatus* superspecies v ČR a SR — analýza nukleárních znaků; Geografická variabilita rosníček *Hyla savignyi* a *H. arborea* — morfologické a bioakustické znaky; Biologie a ta-

xonomie zmije *Echis pyramidum* v Keni; Fylogeneze a evoluce velikosti těla a buněk u ještěřů čeledi *Eublepharidae*; Herpetologické postřehy z jižního Mexika a z Guatemaly; Epigamní chování gekona *Coleonyx elegans*; Reprodukční úspěch samic madagaskarského gekona *Paroedura pictus* — laboratorní experiment s manipulací potravy; Morfologická charakteristika a parazitofauna populace užovky hladké (*Coronella austriaca*) na Štamberku ad.

Zajímavou součástí konference byla terénní exkurze do typických lokalit Orlických hor, kdy se podařilo pozorovat tři druhy obojživelníků a tři druhy plazů,

V Orlických horách je řada lokalit s výskytem zmije obecné (*Vipera berus berus*). Mládě (rezaově zbarvená samice v obranné pozici) pozorované začátkem května nedaleko Deštné při terénní exkurzi účastníků 19. konference České herpetologické společnosti. Foto M. Veselý

včetně několika jedinců zmije obecné (*Vipera berus*).

Abstrakta přednášek, stejně jako další příspěvky a zprávy nejen o konferenci budou vydány v Herpetologických informacích, které je možné získat prostřednictvím členů výboru ČHS, viz <http://web.quick.cz/herpetologie/>.

Andrej Funk

Příroda a výtvarné umění

Živá příroda, která nás obklopuje, je pochopitelně zdrojem inspirace také pro výtvarné umělce, citlivé na vnější podněty. Můžeme si to potvrdit na výstavách jednotlivých malířů a sochařů. Tentokrát se podíváme na dvě výstavy r. 2004, věnované tvůrcům již zesnulým.

V pražské Špálově galerii byly počátkem dubna vystaveny pod názvem „Plynutí“ většinou rozměrné obrazy moravského malíře Miroslava Adámka (1957–2002), pocházející převážně z let devadesátých. Díla lze řadit mezi abstraktní malířství, protože nezobrazují žádnou konkrétní situaci, ale vyjadřují dojmy a pocity autora. Ve většině z nich je zastoupeno rostlinstvo — opakují se listy, trojlísté zelené větvičky i ovoce, někdy v konfrontaci se sochařsky pojetými výseky antikizující tváře či části lidského trupu, se světlem nebo tmou. Leccos napovídají i názvy obrazů, např. Noční květy, Pa-

řezy, Tváře, Příliš mnoho zeleně, Tajemný les, Podrost, Tůňka. O výstavě si můžete udělat dodatečnou představu z knihy Tomáše Mikulašičky: Miroslav Adámek (Zdeněk Cibulka — Týnská literární kavárna, Praha 2003), v níž jsou kvalitně reprodukována i díla této závěrečné etapy příliš krátkého malířova života.

Ve Valdštejnské jízdárně probíhá zajímavá výstava málo známého plzeňského malíře Vladimíra V. Modrého (1907–1976), s podtitulem „Plzeňský Don Kychot.“ Asi polovinu vystavených děl zařadil autor výstavy, ředitel Národní galerie M. Knížák, do úseků nazvaných Ráje a Magické krajiny. V rajských fantaziích, které maloval od počátku 50. let přepestrou barevnou škálou tempéry, hýřil Modrý fantastickými krajinami, plnými rostlin, hub, ptáků a zvířat, žijících s prvními lidmi v potměšle i projasněné krajině nadzemské krásy. Jím vytvoření fantastní ptáci, hadi, plameňáci, modří jeleni, mořští koníci i další tvorové, jejichž základní tvary známe třeba i ze zkamenělin, žijí v souladu s nahými lidmi mezi abstraktními útvary a přírodními skrývačkami plnými kapradí, leknínů a stromů. Těchto obrazů je asi dvacet, stejně jako obrazů v úseku Magické krajiny, vytvořených hlavně v 60. a 70. letech. Jsou jasně spoje-

ny se skutečnými situacemi, i když ostrými barvami honičmi se po obloze i na zemi, pokrivenými pahýly stromů a ornamentálními kulisami navazují na téma ráje. Malíř v nich oslavil přírodu a celý vesmír, jejich řád, Stvořitele i prosté lidičky, netvořící pouhou stafáž. Témata obrazů naznačují jejich názvy, např. Opuštěný lom, Plavení koní, Před bouří, Rybář, Západ nad rybníkem, Přijdou deště či Povodeň. Také v deseti obrazech z cyklu Don Quijote a Sancho Panza, které Modrý maloval od r. 1947 stylem podobným Magickým krajinám, se odráží umělcův vztah ke krajině. Jsou však zřejmě sebereflexí Modrého, malíře původně levicově zaměřeného, který se po r. 1948 často dostával do konfliktů s komunistickými všeznalci. Příroda není opomenuta ani v některých dalších oblastech umělceva díla, např. v ilustracích ze 30.–50. let (Záhořovo lože, Rytíř) či žánrových malbách z 50. let (Svážení dřeva, Dřevorubci, Na kovárně). Výstava bude otevřena až do 5. září, a proto, máte-li rádi moderní umění a přebývá-li vám stokoruna (studentům a důchodcům padesátikoruna), můžete si názor na tohoto nepochybného milovníka přírody udělat sami.

Zdeněk Šesták